

РЕШЕНИЕ

№ 6987

гр. София, 25.11.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 14 състав, в публично заседание на 18.10.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Пламен Горелски

при участието на секретаря Илияна Янева, като разгледа дело номер **1030** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство е по реда на чл. 156 – 161 от Данъчно - осигурителния процесуален кодекс.

Образувано е по жалбата от адвокат – пълномощник на И. Т. М., против РЕВИЗИОНЕН АКТ № Р-22221519007961-091-001/04.09.2020 г., издаден от органи по приходите при Териториалната дирекция на НАП – С., потвърден от директора на Дирекция „Обжалване и данъчно- осигурителна практика” – С., с Решение № 1773/23.11.2020 г.

В съдебното производство жалбоподателят е представляван от адвоката, който: поддържа жалбата; ангажира съдебносчетоводна експертиза; претендира възстановяване на разноските за водене на делото и адвокатското възнаграждение, съгласно списък.

Ответникът – директорът на Дирекция „Обжалване и данъчно – осигурителна практика” – С., чрез юрисконсулт оспорва жалбата, намирайки я за неоснователна и недоказана, като желае юрисконсултско възнаграждение.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – ГРАД, след анализа на доказателствата и на доводите на страните, в резултат на извършената проверка за законосъобразност, съответстваща на изискванията на чл. 160, ал. 2 ДОПК, приема следното.

Процесната ревизия на И. Т. М., в качеството му на физическо лице е възложена с редовно издадена от компетентен орган по приходите заповед (л.л. 17-30 от делото) и е за определяне на задължения за данък върху годишната данъчна основа по чл. 17 от Закона за данък върху доходите на физическите лица, за периодите от 01.01.2013 г., до

31.12.2017 г. Срещу изготвения ревизионен доклад (на л. 31 и сл. от делото) е подадено възражение, което не е уважено от издателите на ревизионния акт. Издаден е оспореният и предмет на настоящото дело РА № Р-22221519007961-091-001/04.09.2020 г. (л 56 и сл.) от компетентни органи по приходите. С него са определени задължения за данък върху годишната данъчна основа по чл. 17 ЗДДФЛ, за: 2013 г., 2014 г., 2015 г., 2016 г., в общ размер на 9 933,07 лв., заедно с лихви - 4 930,76 лв., като резултат от установени несъответствия между реализираните през годините доходи и приходи, с притежаваното имущество и извършените разходи от лицето, за които е прието, че са следствие от укрити приходи/доходи, подлежащи на облагане по реда на чл. 122, ал. 1, т. 2 и т. 7 ДОПК.

В хода на ревизията са проведени описаните подробно в РД процесуални действия, свързани със събирането на информация, относно имущественото състояние на ревизираното лице, получените от него доходи/приходи, наличност по банкови сметки и пр. Установено е, че през проверяваните данъчни периоди И. Т. М.: е местно физическо лице и на основание чл. 3, ал. 1, вр. чл. 6 ЗДДФЛ е данъчно задължен за доходи, произтичащи от източници в България и от чужбина; семейно положение – неженен, като до „края на 2014 г.“ е живял семейно с Д. И. Л. (според нейното твърдение), на която е извършена насрещна проверка; има четири деца; през ревизирания период не е получавал доходи от трудови и извънтрудови правоотношения, и от участие в търговски дружества; получавал е пенсия за трайно намалена нетрудоспособност, доходи от предоставен под наем недвижим имот (1/3 ид.ч. от магазин); имал е дялово участие в [фирма]; подавал е годишни данъчни декларации по чл. 50 ЗДДФЛ за всички процесни години.

След съпоставяне между получените и декларирани приходи, и направените разходи, ревизиращите органи са констатирани превишения на разходите, над приходите, които са декларирани. Анализирайки наличните документи, съобразно чл. 122, ал. 2, вр. ал. 1, т. 2 и т. 7 ДОПК ревизиращите органи са определили в тежест на И. М. данъчните задължения, за 2013 г., 2014 г., 2015 г., 2016 г. Задълженията са определени, след определяне на началните и крайните салда за всяка една от годините, съобразявайки: дебитните и кредитните обороти по банковите сметки; постъпленията по сметките за тригодишен период, преди 2013 г., вкл. сумата от 42 098, 12 лв., постъпила от частен съдебен изпълнител, по изп. дело № 20117900400191; извършени плащания към мобилни оператори и такива за електроенергия, парно отопление и вода, покупки, чрез ПОС – терминал; преводи към сметки на [фирма], към сметка на дъщеря му С. М., трансфери към собствени банкови сметки; закрити през 2010 г. три сметки в [фирма], като изтеглените в брой средства са общо 80 787, 77 лв.; закупен през 2010 г. апартамент за 20 000 лв.; закупен през 2011 г. лек автомобил „А. А6“ за 3 000 лв. и отпуснати заеми на [фирма], в размер на 90 000 лв., или общо изразходени 113 000 лв.; за тригодишен период, преди 2013 г. е получил доходи от наем, в размер общо на 32 600 лв. Направен е извод, че „изтеглените средства и получените наеми през годините 2010 г. - 2012 г. са били изразходени изцяло и не са били налични в брой, към 01.01.2013 г., както твърди ревизираното лице. С оглед на това, за начално салдо към 01.01.2013 е приета сумата от 5 000 лева. М. не е декларирал, с какви парични средства е разполагал към 31.12.2013 г. на тази база са определили (таблица от РД – л. 41 от делото) за 2013 г. превишаване на разходите, над приходите, с 25 887, 38 лева. За 2014 г. също е прието превишаване на разходите с 36 127, 03 лева (таблица – л. 44 от делото). За 2015 г. превишението е 3

187, 51 лева, а за 2016 г. – 34 128 95 лева. Видно е, че в частта „разходи“ са включени и суми, представляващи предоставени от М. заеми на [фирма], в което има дялово участие.

Защитната теза на жалбоподателя, поддържана от адвоката и в съдебното производство е, че: началното салдо към 01.01.2013 г. – 5 000 е определено неправилно и към него следва да бъдат добавени: 1. сборът от общата сума на доходите от наем за всяка година преди 01.01.2013 г., получени от наемателите на магазин за хранителни стоки, включително тези, получени от името на В. С. Ш. и съпругата му (негов приятел, живеещ в чужбина), приблизително, в размер на 12 000 лв. годишно; 2. за всяка една от процесните години, от сумата на разходите да бъдат изключени тези за жилищен имот в [населено място],[жк], в който живее майка му, понеже тя е заплащала разходите. Тези защитни твърдения са в основата и на задачите, които адвокатът – пълномощник на жалбоподателя постави за отговор от вещото лице. В жалбата не са изложени възражения, досежно констатацията за предоставен през 2014 г. паричен заем на [фирма], в размер на 35 100 лева, отчетен като разход за ревизираното лице.

От правна страна:

Решение № 1773/23.11.2020 г. на директора на Дирекция „ОДОП“ – С., с което е потвърден РА № Р-22221519007961-091-001/04.09.2020 г. е валидно. Подадената пред Съда жалба против акта е процесуално допустима, за да бъде разгледана, но по същество е неоснователна.

Приложими за определяне на процесните данъчните задължения са материалноправни разпоредби от ЗДДФЛ, както и на процесуални от ДОПК.

Задълженията на И. Т. М. са определени с ревизионния акт по аналогия, като е приложен процесуалният ред по чл.чл. 122 и сл. ДОПК. Както в доклада, така и в акта органите по приходите са посочили конкретно, кое от изброените в ал. 1 на чл. 122 обстоятелства са приели за налично, а именно – по т. 2 и по т. 7 ДОПК, установявайки посочените по –горе превишения на разходите, в сравнение с декларираните приходи. Законодателят е поставил прилагането на реда по чл.чл. 122-124 ДОПК, в зависимост от субективната преценка на органите по приходите, което означава, че те разполагат с оперативна самостоятелност, спазвайки реда по чл. 124 ДОПК, съобразявайки условията на чл. 122, ал. 2 и на чл. 123 от същия кодекс, да се възползват от презумпцията, регламентирана с последната разпоредба. Касае се за възможност да бъде извършено облагане, с оглед изискванията на ЗДДФЛ, след преценка за наличие на обстоятелствата, изброени в ал. 1 на чл. 122 – в случая тези, по смисъла на т.2 и т. 7. При ревизия по аналогия презумпциите и предположенията за определяне размерите на укрити доходи/приходи следва да бъдат използвани само тогава, когато за анализирането на посочените в ал. 2 на чл. 122 ДОПК обстоятелства не са налице каквито и да било обективни данни, но в същото време бъде установено, че: не е подадена декларация и/или са на лице данни за укрити приходи или доходи (чл. 122, ал. 1, т. 1 и т. 2). За обезпечаването на възможността за данъчно облагане по аналогия създадените специални процесуални правила целят да бъде преодоляна фактичката невъзможност за обективно (въз основа на писмени доказателства) установяване на данъчни задължения. В тежест на органите по приходите е да установят в хода на ревизията обективното наличие на особен случай, да обосноват този извод и да го подкрепят със съответните доказателства, приемайки, че е оправдано да се премине към установяване на задължения за облагане с данък по специалния ред. Според Съда,

те са се справили успешно с тази задача. Към момента, в който са преценили да извършат ревизията при особен случай ревизиращите органи са разполагали с обективно установени данни и факти, даващи им основание да преминат към установяване на данъчни задължения по този ред. Според чл. 123, ал. 1 ДОПК, „в случаите по чл. 122, ал. 1, при определяне на основата по реда на чл. 122, ал. 2 се смята до доказване на противното, че е налице подлежаща на облагане с данъци печалба или доход, когато: стойността на имуществото на лицето явно съществено превишава размера на декларираните приходи, доходи, източници на формиране на собствения капитал или на безвъзмездно финансиране, получени от него; направените разходи от лицето и от свързаните с него лица по § 1, т. 3, буква „а” от допълнителните разпоредби явно и съществено превишават размера на декларираните получени средства”. Следователно, редът по чл. 122 ДОПК е приложим тогава, когато са налични условията, оертани в чл. 123, ал. 1.

В съдебното производство от страна на жалбоподателя не ангажирано само заключението на съдебносчетоводната експертиза, което (както вече се каза) отговаря на обслужващи защитната теза въпроси. С оглед на това Съдът, като приема, че жалбоподателят не опроверга констатациите и заключенията на ревизиращите органи по приходите, не кредитира експертното заключение като основание да коригира начислените с ревизионния акт данъчни задължения.

Недоказано остана твърдението на жалбоподателя, че увеличението на наличностите по банковите му сметки се дължи на внасяни от него парични средства, получени от наеми, в полза на В. Ш., които впоследствие са били превеждани на последния. Твърдението се опровергава от анализа на движенията по банковите сметки, според който, не са извършвани преводи към сметки на В. Ш., както за периода 2013 г. -2017 г., така и към датата на издаване на РД. Съпоставянето между годишните увеличения на средствата по банковите сметки, на името на М., на годишна база (наличност в края, минус наличност в началото на годината) и получените от него, като пълномощник на В. и И. Ш. (съсобственици, заедно с него, на отдадено под наем помещение за магазин) сочи, че: за 2013 г. средствата по банковите сметки на М. са нараснали с 32 095, 83 лв., но само 10 800 лв. за частта на В. и И. Ш.; за 2014 г. тези суми са съответно 7 238, 86 лв. и 12 960 лв.; за 2015 г. – 20 245, 52 лв. и 8 640 лв.; за 2016 г. разликата между средствата по банковите сметки в началото и края на годината е 35 762, 24 лв., а полученият в полза на В. и И. Ш. наем е 8 640 лв. С други думи, средствата по банковата му сметка, за периода 01.01.2013 г. – 31.12.2016 г. са се увеличили с 95 342, 45 лв., а получените суми за наем, в полза на Ш. са на обща стойност 41 040 лв. Недоказано е и твърдението, че плащанията на комунални разходи за имота в[жк]са извършвани от С. М. - майка на жалбоподателя. Според извлеченията от [фирма] разходите са заплащани от И. М.. На същия адрес са регистрирани и две от децата на жалбоподателя, както и майка им В. Л. Л.-М..

Оспореният Ревизионен акт № Р-22221519007961-091-001/04.09.2020 г. е издаден от материалнокомпетентни органи по приходите. Същият е законосъобразен и обоснован, съобразен с изтъкнатите в настоящото решение факти и обстоятелства, както и с относимите норми на ЗДДФЛ и с процесуалните по ДОПК.

Този изход на съдебния спор определя като основателна претенцията на ответника за юрисконсултско възнаграждение, което Съдът, на основание чл. 161, ал. 1, изр. трето ДОПК, вр. чл. 8, ал. 1, т. 4 от Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения определя в размер на 1 362 лева. Жалбоподателят не е

внесъл допълнителен депозит за вещото лице, в размер на 300 лв. (триста лева), за което е задължен от Съда с протоколно определение от 18.10.2021 г. С оглед на това следва да бъде осъден да внесе депозита по съответната сметка на Административен съд София – град.

Водим от изложените съображения и на основание чл. 160, ал. 1, ал. 2, чл. 161, ал. 1, изр. трето ДОПК, Административен съд София - град, 14^{-ти} състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ оспорването по жалбата от И. Т. М., ЕГН: [ЕГН], против РЕВИЗИОНЕН АКТ № Р-22221519007961-091-001/04.09.2020 г., издаден от органи по приходите при Териториалната дирекция на НАП – С., потвърден от директора на Дирекция „Обжалване и данъчно- осигурителна практика” – С., с Решение № 1773/23.11.2020 г., за установени задължения по Закона за данъците върху доходите на физическите лица, в общ размер на 9 933,07 лв., за: 2013 г., 2014 г., 2015 г., 2016 г. и лихви, в размер на 4 930,76 лв.

ОСЪЖДА И. Т. М., ЕГН: [ЕГН] да заплати на Национална агенция за приходите юрисконсултско възнаграждение, в размер на 1 362 лв. (хиляда, триста и шестдесет и два лева).

ОСЪЖДА И. Т. М., ЕГН: [ЕГН] да внесе по сметката на Административен съд София – град за вещи лица, допълнителен депозит за съдебносчетоводната експертиза, в размер на 300 лв. (триста лева).

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд, в 14 - дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ: